

Will Tura

Keizer van het Vlaamse lied

Leesexemplaar

Benjamin Praet

Will Tura
KEIZER VAN HET VLAAMSE LIED

PELCKMANS

9

Jaren 1940

Van Arthur naar Tura

De liefde voor muziek

15

Jaren 1950

Elvis, Jacques en Staf

De eerste stappen op het podium

25

Jaren 1960

Jean en Nelly

De grote doorbraak

37

Jaren 1970

Jenny, David en Sandy

Een gouden carrière

65

Jaren 1980

Désiré en Madeleine

Nieuwe projecten

91

Jaren 1990

Afscheid van Jean-Marie, Madeleine en Staf

Alleen gaan, doorgaan

119

Jaren 2000

Tura & friends

Eer en erkenning

137

Jaren 2010

Christoff, Dominique, Gert en... corona

Viva la vida

151

Jaren 2020

Barbara, Steve en Luk

Will Tura, het monument

161

Discografie

JAREN 1940

Van Arthur naar Tura

DE LIEFDE
VOOR MUZIEK

De geboorte van de kleine Arthur

2 augustus 1940. Terwijl Europa – en de rest van de wereld – onder hoogspanning staat doordat de Tweede Wereldoorlog is uitgebroken, wordt in de Hobélaan in Veurne, op een steenworp van de kust en de Franse grens, Arthur Achille Albert Blanckaert geboren. Het is een stevige knaap van vijf kilo, van wie op dat moment niemand kan vermoeden dat hij jaren later de muziekgeschiedenis zal herschrijven.

Hij is de vierde in een gezin van vijf kinderen, naast Hubert, Jacqueline, Staf en Jean-Marie. Zus Jacqueline sakkert even omdat ze alweer een broertje heeft, maar snel gaat ze overstag en verwent ze de kleine Arthur als geen ander.

Bombardementen, Duitse patrouilles en het gehuil van alarm-sirenes houden de hele regio in een wurggreep. Toch proberen vader en moeder Blanckaert hun kinderen een zo normaal mogelijk leven te laten leiden en onbezorgd te laten opgroeien. Vader Désiré is schrijnwerker, een grensarbeider die elke dag aan de slag is in Duinkerke. Met moeder Madeleine zingt Arthur geregeld liedjes van operettezanger en acteur Louis Mariano. Het zijn warme momenten die de brute buitenwereld even op pauze zetten.

Hij is vijf jaar als het oorlogsgeweld voorbij is. De wonden helen en hij kan de nare herinneringen beetje bij beetje een plaats geven. Hij heeft ook al geelzucht gehad en zijn amandelen moesten worden verwijderd, maar zijn ouders maken zich weinig zorgen: ‘Tuur is ne sterke.’ Datzelfde jaar moet hij zelfs een spoedoperatie ondergaan omdat achter zijn oor een grote etterbuil zit. Hij loopt het risico op hersenbeschadiging, maar de dokters kunnen het ergste afwenden. Helaas blijft het niet helemaal zonder gevolgen: hij houdt er aan zijn rechteroor een permanente doofheid van zeventig procent aan over.

Rond die tijd vindt Arthur bij het opruimen van de zolder een oude, verweerde mondharmonica. Hij is door het dolle heen met het intrigerende instrument en droomt hardop van een muziekcarrière. Toch zien zijn ouders eerder een ander parcours: hij kan maar beter kapper of fotograaf worden, een beroep waarmee je volgens hen effectief je brood kunt verdienen. Die muzikale bevinging zal wel overgaan, denken ze. Ze remmen hem dus niet af, integendeel.

‘Onze Arthur kan maar beter kapper of fotograaf worden,
een beroep waarmee je je brood kunt verdienen.

Die muzikale bevinging zal wel overgaan.’

Wills ouders

Arthur wordt Will Tura

Arthur groeit zorgeloos op, zeker zodra de vrede is beklonken. Hij is onafscheidelijk van zijn twee jaar oudere broer Staf, met wie hij vaak kattenkwaad uithaalt, zich verkleedt en wedstrijdes houdt om te zien wie de snelste, de le nigste of de sterkste is. Ze wanen zich helden als John Wayne en Robin Hood. En anders is hij wel terug te vinden in de bioscoop, waar hij films met Laurel & Hardy, Buster Keaton of de charismatische cowboy Roy Rogers verslindt. Een leven als ster van het witte doek, het zegt hem wel wat.

Toch verdwijnt de muziek nooit naar de achtergrond. Zijn pa neemt hem mee naar zijn allereerste concert, van het bezwende trio Los Paraguayos met Digno García. Later zullen hun wegen nog kruisen. Maar vooral de passage van Luis Mariano in het Kursaal van Oostende laat een blijvende indruk achter. De populaire Fransman met Spaanse roots laat meer dan een uur op zich wachten. Het opgejutte publiek raakt geërgerd, de mensen mopperen en willen vertrekken. Maar dan komt Mariano op en pakt met zijn charisma moeiteloos de hele zaal in. Het optreden maakt een onuitwisbare indruk op de jonge Arthur.

Zijn ouders zien dat het vuur niet dooft. Ze schrijven hem in de muziekschool in, waar hij aan de slag gaat met harmonie, notenleer en accordeon – een mooie Fratelli Crosio. Bovendien heeft Arthur een absoluut gehoor en de gave dat

hij alles meteen kan naspelen, wat een extra stimulans is voor hem. Hij maakt dan ook snel indruk. Zijn leraar Harry Cogghe vraagt zelfs aan Walter Richard, de sterke man achter de revues in de regio, of hij nog plaats heeft voor een van zijn leerlingen in een voorstelling. ‘De nachtegaal van de Hobélaan’, zo omschrijft Cogghe hem enthousiast. Maar de affiches van Richards nieuwe programma zijn al gedrukt, dus hij hapt niet meteen toe.

Dan hoort ook een krantenjongen Arthur zingen en vertelt erover tegen Walter Richard, en die gaat overstag. Hij klopt aan ten huize Blanckaert en vraagt hun jongste voor zijn volgende revue. Het is ook Walter Richard die hem kort daarna de artiestennaam Will Tura geeft. ‘Tura’ is afgeleid van zijn voor naam, ‘Will’ komt er omdat hij aanvankelijk veel country zingt en is ook geïnspireerd door de broer van Walter Richard, Willy. Het scheelde overigens maar een haartje of het was ‘Bill Tura’ geworden, en ook de naam ‘James Blanca’ ligt even op tafel.

Arthur heeft een absoluut gehoor
en de gave dat hij alles
meteen kan naspelen.

JAREN 1950

Elvis, Jacques en Staf

DE EERSTE
STAPPEN OP HET
PODIUM

De jodelende cowboy

Tijdens zijn eerste optreden in cinema Eldorado in Veurne, in 1952, mag Will, verkleed als cowboy, één nummer jodelen: *Hoog op de Alpen* van de Nederlandse zangeres Olga Lowina. Hij is met zijn twaalf jaar nog een groentje, maar het publiek is erg enthousiast en roept hem tot drie keer toe terug. Na het succes van de revue is het al Will Tura wat de klok slaat in de buurt.

Walter Richard betaalt hem vijftig frank per avond, maar kindervedetten zijn die dagen erg in trek. Voor wat een klein fortuin is – driehonderd frank per optreden – verkast Tura naar De Nachtvinders, een dansorkest met jazztempo's onder leiding van zijn leraar Harry Cogghe. Hij mag soms solo's, maar om zijn muzikale vaardigheden verder te oefenen, moet hij de partituren van de muzikanten meevolgen en op het juiste moment de bladzijden omdraaien.

Dat is niet genoeg, gretig als hij is. Met zijn moeder of zijn zus trekt hij in zijn vrije tijd naar *crochets*, talentenjachten die uit Frankrijk kwamen overgewaaid en in die tijd heel populair waren. Hij komt er vaak uit tegen Bob Verhelst, de latere Bobby Setter. Op een avond kaapt hij met zijn versie van *Marslied van de wandelaars* de eerste plaats weg en maakt daarmee indruk op de vedette Bobbejaan Schoepen. Die neemt na afloop zijn cowboyhoed af, zet hem op Tura's hoofd en zegt overtuigd: 'Dit is mijn opvolger.'

Hij is met zijn twaalf jaar nog een groentje, maar het publiek is erg enthousiast en roept hem tot drie keer toe terug.

De baard in de keel

Dan is er paniek: Wills stem wordt zwaarder en lager. Hij is veertien en piekert zich suf, bang dat zijn dagen op het podium voorbij zijn nog voor ze goed en wel zijn begonnen. Hij schrijft zelfs naar een weekblad om meer te weten te komen over het fenomeen 'de baard in de keel'. Dat Cogghe hem vertelt dat ze het even zonder zijn zang zullen doen, helpt zijn zelfvertrouwen niet vooruit. Intussen probeert zijn moeder hem zo goed als ze kan te troosten. Het is ook mogelijk om een succes-

volle instrumentale carrière te hebben, zegt ze. 'Kijk maar naar accordeonisten als Etienne Verschueren of Oscar Denayer.'

Aan dat sprankeltje perspectief trekt Tura zich op. Hij krijgt zijn eerste gitaar en begint intensief te oefenen – hij volgt zelfs lessen per briefwisseling. Bezeten door zijn nieuwe instrument vergeet hij zijn stem een tijdlang, tot hij merkt dat die als vanzelf haar mooie kleur en klank terugkrijgt. Dapper